

Ένας μάρτυρας Κυρίου από το Χαρμπίν της Μαντζουρίας (Συμεών Πηγαδουλιώτης)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε...» αναφέρει κάποιο από τα μαρτυρικά που ψάλλονται στον εσπερινό του απογεύματος της Παρασκευής (Παρακλητική, στιχηρά του πλαγίου δ'). Το Σάββατο είναι η μέρα κατά την οποία τιμά η Εκκλησία τους ανθρώπους που έμειναν πιστοί στον Χριστό «άχρι θανάτου» (Αποκ. β' 10).

Ένας τόπος μακρινός, ίσως και παντελώς άγνωστος στους πολλούς, είναι το Χαρμπίν της Μαντζουρίας. Πρόκειται για πόλη που βρίσκεται στη Β.Α. περιοχή της αχανούς και πολυάνθρωπης χώρας της Κίνας (της Καθαίας, όπως τη λέγανε στα παλιά τα χρόνια). Αυτός είναι ο τόπος που αγίασε με το μαρτύριό του ο πρεσβύτερος Στέφανος (Τζί Τσιουάν Γού), ο νέος ιερομάρτυς.

Από όλες τις χώρες της σύγχρονης ιεραποστολής, η κατά Κίνα Εκκλησία του Χριστού μπορεί να καυχάται εν Κυρίω για εκατοντάδες μάρτυρες, που κατά τον 20ό αιώνα πότισαν με το αίμα τους το δένδρο της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού. Προεξάρχων της ομηγύρεως των μαρτύρων ο πρεσβύτερος Μητροφάνης Γιάγκ, που θυσιάστηκε για την αγάπη του Χριστού στις 11 Ιουνίου 1900 στο Πεκίνο, μαζί με εκατοντάδες άλλους συμπατριώτες του. (Ακολουθία των Μαρτύρων του Πεκίνου υπάρχει στα Ελληνικά, ποίημα του ιερομονάχου π. Αθανασίου Σιμωνοπετρίτου, υμνογράφου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας).

Θα αποπειραθούμε, δι' ευχών του Αγίου, να παρουσιάσουμε, αναξία χειρί, τον βίο και την πολιτεία, αλλά και το μαρτύριό του. Ο Στέφανος είδε το φως του ήλιου, στο Πεκίνο, στους χώρους της Ιεραποστολής, στις 28 Ιανουαρίου του 1925. Την εποχή εκείνη η εν Κίνα Εκκλησία, που αριθμητικά αποτελείτο από μερικές χιλιάδες πιστών, είχε ανακάμψει από το φοβερό διωγμό των Αϊ Χό Τσιουάν του 1900. Σε διάφορες πόλεις της Κίνας υπήρχαν Ορθόδοξες κοινότητες με εκκλησίες και ιερείς και τα πράγματα προχωρούσαν προς τα εμπρός, παρά το γεγονός ότι στη Ρωσία είχε ενσκήψει από το 1917 η λαίλαπα του σοβιετικού αθεϊσμού.

Ο Στέφανος είναι κοντά στην Εκκλησία και σε νεαρή ηλικία τον βρίσκουμε να την υπηρετεί στο Χόνγκ Κόνγκ (τότε αγγλική αποικία) στην εκκλησία των Αποστόλων

Πέτρου και Παύλου, από τη θέση του αναγνώστη. Είχε εν τω μεταξύ διδαχθεί την εκκλησιαστική μουσική και διετέλεσε υπεύθυνος εκκλησιαστικής χορωδίας.

Από τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας μαθαίνουμε ότι στα 1947 ήταν ήδη διάκονος. Ήταν, ασφαλώς, παντρεμένος, αλλά δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε το όνομα της συζύγου του ή αν είχε παιδιά και πόσα. Στη συνέχεια χειροτονείται στο δεύτερο βαθμό της ιερωσύνης. Σαν πρεσβύτερος υπηρετεί πρώτα στο Πεκίνο. Ακολουθώντας τον βρίσκουμε στη Μαντζουρία, στην πόλη Χαρμπίν, στην εκκλησία του Αγίου Αλεξίου στη συνοικία Ματζιαγκόου. Τότε τα πράγματα δεν ήταν καθόλου εύκολα για τους Χριστιανούς της χώρας.

Ήδη από το 1949 οι κομμουνιστές με επικεφαλής τον Μάο Τζετόνγκ είχαν κατανικήσει τους εθνικιστές του Τσιάν Κάι Σέκ, που αναγκάστηκαν να καταφύγουν στο νησί της Ταϊουάν. Στα 1956, η ρωσική ιεραποστολή στο Πεκίνο έκλεισε μετά από συμφωνία του Μάο με τον Χρυστσιώφ και ο ναός των Μαρτύρων του Πεκίνου ισοπεδώθηκε για να κτιστεί στη θέση του η Σοβιετική πρεσβεία...

Στη συνέχεια οι Κινέζοι κομμουνιστές εξαπολύουν στα 1966-1976 τη λεγόμενη «μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση». Τότε οι εν Κίνα Ορθόδοξοι βρέθηκαν στο χείλος της αβύσσου. Ο αρχιεπίσκοπος Βασίλειος είχε πεθάνει κι ο επίσκοπος Σαγκάης Συμεών κλείστηκε στις φυλακές, όπου βρήκε μαρτυρικό θάνατο. Μεταξύ των μαρτυρησάντων ιερέων της Κίνας μπορούμε, με βάση τα στοιχεία που κατέχουμε (που μας παραχώρησε με πολλή προθυμία ο Κινέζος Ορθόδοξος Μητροφάνης Τσίν) να αναφερθούμε πρώτα στον π. Ανίκητο Ουάνγκ. Αυτός είχε χειροτονηθεί στα 1950 από τον αρχιεπίσκοπο Βίκτωρα. Όταν άρχισαν οι διωγμοί υπηρετούσε στην εκκλησία του Αγίου Νικολάου στο Χαρμπίν. Οι βασανιστές του φόρεσαν στο κεφάλι ένα μεταλλικό κάδο και τον υποχρέωσαν να περάσει ανάμεσα σε δύο σειρές ερυθροφρουρών που με πρωτοφανή αγριότητα τον κτυπούσαν με ραβδιά στο κεφάλι μέχρι να πεθάνει. Ο ιερέας Νικήτας Ντού υπηρετούσε στο Χαϊλάρ. Η πόλη αυτή βρίσκεται στο ΒΑ τμήμα της κινεζικής περιοχής της Εσωτερικής Μογγολίας κοντά στα σύνορα της Κίνας με τη Σιβηρία. Στα 1967 ήταν ήδη 80 χρόνων. Τον καλούσαν καθημερινά στην αστυνομία και τον προέτρεπαν να αποκηρύξει την Ορθοδοξία και να κλείσει την εκκλησία. Επειδή ο παλιός ιερωμένος αρνιόταν με θαυμαστή σταθερότητα να υποκύψει στις απαιτήσεις τους τον έσυραν μέσα στην εκκλησία, όπου οι ερυθροί φρουροί άρχισαν με μανία να καταστρέφουν τα πάντα. Πέταξαν τις εικόνες στο έδαφος, όπως και τα ιερά σκεύη. Ο πάτερ Νικήτας δεν άντεξε να βλέπει την βεβήλωση του οίκου του Θεού κι από την ανείπωτη θλίψη του έπαθε καρδιακή προσβολή και ετελειώθη μέσα στο ιερό βήμα.

(συνεχίζεται)